

SLADKÝ ŽIVOT

Kim Lawrenceová

V paláci
nepřítele

 HARLEQUIN[®]

KIM LAWRENCEOVÁ

V PALÁCI NEPŘÍTELE

PŘEKLAD

JANA AUSTINOVÁ

Milá čtenářko,

červen je asi můj nejoblíbenější měsíc. Měsíc rozepjatý mezi dechem jara a pulzem léta, měsíc s korunou světla. Dny se natahují do zlatých nekonečen, jako by slunce nechtělo zavřít oči, a obzor hoří měkkým plamenem soumraku. V nejdelších dnech roku se čas rozplývá v trávě provoněné senem a ve stínech stromů, jež už nejsou jarně křehké, ale plné síly. Noci jsou žhavé a tiché, nesou v sobě šepot dálky a příslib doteků. Hvězdy se třpytí nad rozpálenou zemí a vzduch vibruje cvrkotem, jako by sama příroda zpívala píseň o dozrávání. Jaro odkládá svěží zelený šat a obléká si hlubší barvy a odvážnější vůně. Je to měsíc na prahu prázdnin a snů, měsíc, kdy se srdce učí zpomalit, a přesto hořet ve zběsilém rytmu. Je to měsíc otevřených oken, bosých kroků a odvahy nechat se unášet teplem, které slibuje, že léto už stojí za dveřmi.

Pro mě je červen asi mnohem více měsícem lásky než populární květen

Takže

*S láskou
Váš Harlequin*

Kim Lawrenceová

V PALÁCI NEPŘÍTELE

**Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava**

Název originálu:
Awakened in Her Enemy's Palazzo

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2024

Překlad:
Jana Austinová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2024 by Kim Lawrence
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakémkoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2872-8 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2873-5 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2874-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Theo stál u skleněné stěny s rukama hluboko v kapsách a nastavoval čtyřem dalším mužům v zasedací místnosti svůj patricijský profil. Vyznačoval se dokonalostí, avšak Theo o něm přemýšlel jen velmi zřídka, pokud vůbec. Samozřejmě i on měl vady charakteru, o kterých sice věděl, avšak nikdy by ho nenapadlo, že by se za ně měl omlouvat. Ješitost mezi ně každopádně nepatřila, jakkoliv i jeho nejpřísnější kritici uznávali, že k ní má spoustu důvodů.

S výškou přes metr devadesát a působivou atletickou postavou, kterou zdůrazňoval perfektní střih jeho obleku, upoutával Theo pozornost v každém prostředí. Kromě impozantního vzhledu disponoval rovněž bystrým instinktem a dokonalým smyslem pro detail, takže si nikdo nedovolil, aby na mítinky, kde byl přítomen, přišel nepřipravený.

Dnes však byla jeho obvyklá soustředěnost poněkud nahlodaná. Vnímal pouze jedno slovo ze tří – čehož si nutně přítomní muži všimli. Nervózně vyhlížející postavy v oblecích, které mu poskytovaly nákladné rady, si sice mezi sebou vyměnily několik vše říkajících pohledů i mírně zvednutých obočí, nikdo z nich se však neodvážil být jen slůvkem naznačit, že ten, komu jsou důležité proslovy určené, se zdá poněkud nesoustředěný.

Momentální mluvčí teprve teď zjistil, že už nehovoří

k širokým ramenům, nýbrž k temně černým, neproniknutelným očím, a úplně z toho ztratil řeč. Nejistě se napřímil, avšak když vysoký Ital s podrážděným pohledem a rukama v kapsách drahých kalhot znovu upřel pozornost k panoramatickému výhledu, úlevou vydechl.

Theo měl na sebe zlost. Nedokázal se pořádně soustředit. Věděl sice přesně, že se nachází v Toskánsku, ale jinak to bylo tak všecko.

Před očima mu naskočil obraz paláce, v němž se narodil. Viděl sám sebe, jak jako kluk klade květiny na matčin hrob a skrání suchou, prašnou zem svými slzami. Tehdy si přísahal, že bude otce nenávidět až do konce života.

Vypudil vzpomínku z hlavy, přitiskl si konečky prstů na modře tepající žílu na spánku a až nyní zaregistroval déšť, který trval už nejmíň půl hodinu.

Prší i v Toskánsku, kde právě ukládají do rodinné hrobky k poslednímu odpočinku Salvatora, hned vedle zesnulé manželky? Nebo tam svítí slunce a velkolepý výkvět italské smetánky spolu s tím méně velkolepým – všichni samozřejmě ve značkovém černém oděvu – naslouchá lživému proslovu kněze o tom, jak úžasný člověk byl jeho otec?

Theo si to kdysi myslel také. Uctíval otce jako modlu. Jenže pak zjistil pravdu. Tehdy mu bylo třináct a po návratu z pohřbu, stále v černém, se schoval ve skříni. Tam nechal do sytosti téct slzy, které zadržoval během obřadu, protože věděl, že matka by nechtěla, aby byl plakal.

„Proč nejdeš na otcův pohřeb?“ zeptala se s lenivou zvědavostí Cleo, když od ní ráno odcházel.

Spoře oděná rudovláska si pečlivě opravovala tma-vočervené nalíčení rtů, a když se Theo neobtěžoval s odpovědí, nijak ji to nepřekvapilo ani nerozhodilo.

Nijak ho nesoudila, a právě to z ní dělalo dokonalou milenkou. Měla dravý sexuální apetit, nevadilo jí,

když Theo nereagoval na její dotazy, a především si na něj nedělala žádné nároky.

Tedy až do jistého okamžiku.

Už byl téměř u dveří, když se to naráz změnilo. Zrzka vyslovila něco, co ho přimělo zůstat.

„*Takže, co dál, miláčku?*“

Jeho odpověď byla krátká a výstižná. Někteří lidé spojovali upřímnost s krutostí, avšak pro Thea to neplatilo. Pravda byla pouze jedna. Nebylo na ní nic emotivního.

„*Nic,*“ odtušil prostě.

Skončilo to uhlazeně, přesně tak, jak to měl rád. Nesnášel emoce, všechno jen komplikovaly. Byla to škoda... Cleo byla krásná a žádoucí, a až do chvíle, kdy vyslovila onu osudnou otázku, patřila přesně mezi ženy, které ho přitahovaly. Talentovaná, úspěšná, cílevědomá a stejně ctižádostivá jako on, se životem naprosto odděleným od jeho, což na tom bylo to nejlepším. Neměli stejné ani přátele, ani názory. Kromě ložnice s ním odmítala kamkoliv chodit, leda snad výjimečně na nějakou společenskou akci, kde se s ním nechala příležitostně vyfotit.

Byla doba, kdy měl obavy, že se objeví žena, s níž bude sdílet tak silnou chemii, že zatouží onen vztah zpečetit manželským svazkem.

Naštěstí se tak doposud nestalo a Theo dospěl k závěru, že když k tomu nedošlo doposud, nestane se tak nikdy. Chemii sdílel se spoustou žen, jenže nikdy ho to nepobláznilo natolik, aby nezapomněl, že nic netrvá věčně – sexuální přitažlivost nevyjímaje. A co jiného pak drží dva lidi pohromadě? Snad jen lenost a nedostatek příležitostí.

Podle Theova názoru existovaly pouze dva druhy manželství – ta, která končila chaotickým rozvodem, a pak ta, která sice neskončila, ale byla plná lží.

Ten první byl podle něj jednoznačně lepší, jakkoliv nepříjemný a nákladný. On sám byl svědkem toho

druhého. Navenek se zdálo manželství jeho rodičů naprosto dokonalé. Ve skutečnosti to však bylo jen představení pro veřejnost, které mělo skrýt vzájemné utrpení.

Když se Theo konečně obrátil k právníkům, vykukl zpod zachmuřených mraků sluneční paprsek. Theo si muže chvíli prohlížel a jeho zdánlivě uvolněný postoj kontrastoval s napětím, vyzařujícím ze skupinky.

„Chci to prodat.“

Jeho slova se setkala s ohromeným tichem a hromadným poklesem čelistí.

„Prodat...?“ opovážil se nejistě zeptat jeden z právníků.

„Myslíte nějakou půdu?“ zeptal se další s vědoucím úsměvem, který naznačoval, že myšlení finančního génia, který zbohatl v oblasti IT, rozumí lépe než jeho kolegové. „To by byl skvělý finanční tah. Tak třeba ta zalesněná oblast – to je prvotřídní pozemek, který si přímo říká o další rozvoj. Sice by to bylo proti srsti ekologické lobby, ale doposud jsem se nesetkal s ochranným nařízením, které by nebylo možné porušit nebo nějak obejít. A takový pozemek na jižní hranici...“

Zdálo se, že se právník pro svou myšlenku dokonale nadchl. Jeho nadšení sílilo.

V Theově mysli znenadání vytanuly obrazy chladné zelené oázy... tlumené světlo, ticho, vysoké, jako-by uvážlivě se kývající stromy, setkání s vysokou či divočkem.

Semkl čelist. Ano, byl pevně odhodlaný odstříhnout se od minulosti a rovněž si zakládal na tom, že není sentimentální, avšak při pomyšlení, že by nějakí developoři zničili krásu zelené oázy, se mu sevřela hrud.

„Mluvíte o lesním porostu na severních svazích?“ Theo přimáčkkl obsidiánovým pohledem muže k židli.

Ten se na ní nepohodlně zavrtěl a sklopil pohled na prázdný displej tabletu na stole před sebou.

„Ano, myslím, že ano. Samé hory. Nevhodný pro... Ale taková rekreační vesnice by...“

Theo zapudil vizi obnažených lesních svahů s nepříjemným hlukem silných strojů. „Nepřipadá v úvahu,“ odtušil chladně. „Je to chráněná oblast, navíc tu jsou ustanovení ve smlouvě, týkající se paláce.“

„Jistě, Palazzo della Stellato... úžasně evokující název.“

Theo odměnil mužovu přehnanou italskou výslovnost kamenným pohledem.

„Jsou tu i jiné oblasti, ohledně kterých už vzneslo dotaz několik developerů... Například Wegner Group...“

Jako na povel se právní tým vrhl k obrazovkám svých elektronických zařízení a jako jeden muž na nich začal spěšně procházet data.

„Tady mám podrobnosti. Myslím, že právě loni oslovili vašeho otce, ale jeho to nikdy.... Rozhodně to nemyslím jako kritiku, byl ze staré školy, což je pochopitelné vzhledem k historické povaze panství...“

„Historie mě nezajímá.“ *Leda to, jak jí uniknout.* „A rozhodně nehodlám prodat nějakou půdu.“

Ruka, kterou si Theo přejel po tmavých vlasech, naznačovala netrpělivost pramenící z toho, že s ním právníci nedokáží držet krok.

„Pozemek. Palác, veškeré zařízení, půda. Prostě se všeho zbavte. Nic z toho nechci.“

Pouze portrét z otcovy pracovny. Theo dumal, jestli tam ještě stále visí. Nechal ho tam otec proto, že ho šířil pocit viny? Nebo prostě přepsal celou minulost, aby s ní dokázal vůbec žít?

Když odcházel, cítil na sobě užaslé pohledy všech přítomných. Bylo mu to jedno, ale jinak byl rád, že se udržel a neřekl všechno, co měl na jazyku.

Nechci nic, co by mi připomínalo toho hajzlíka.

Určitě nebylo nutné, aby se právnímu týmu svěřoval s osobními důvody.

„*Polovinu?*“ opakovala Grace. „Myslíte polovinu všech knih?“

Rozhlédla se po knihovně plné knížek, v níž seděli. Právník se uvelebil na židli, na níž sedával Salvatore, když mu předčítala, a jeho nepřítomnost jí tak připadala ještě žalostnější než samotný pohřeb.

„To je hrozně milé. Ale nemůžu přece rozdělit tak cennou sbírku. Třeba bych si mohla vzít tak jednu, dvě knížky?“

„Slečno Stewartová, zřejmě jste mě tak úplně nepochopila...“ konstatoval muž zvolna. „Když říkám *polovinu*, myslím polovinu *všeho* – paláce, pozemků, peněz. Zdědili jste to napůl.“

Grace na něj chvíli zírala prázdným pohledem, pak se rozesmála, ačkoliv na právníkově sdělení nebylo absolutně nic směšného. Spíš to bylo šílené. Nakonec tak zněl i její smích.

„Odkázal mi...?“ Zjevně právníka nepochopila. „Ale to přece... Určitě jste se zmýlil. Ještě jednou se podívejte. Nejspíš zjistíte, že...“ Pokoušela se vstát, ale vzápětí ztěžka dosedla zpět.

„Nechcete sklenici vody?“

Muž s úhledně zastřiženým vousem, protkaným bílými nitkami, se na ni laskavě usmál.

Grace zavrtěla hlavou. Kdyby jí nabídl brandy, neodmítla by. V klíně svírala pevně sepjaté ruce, ale stejně se jí slabě třásly. Několikrát se zhluboka nadechla a hukot v hlavě se zmírnil. Dočasná otupělost odezněla a zanechala po sobě šok. Pořád tomu nemohla uvěřit.

„Aha, tak vy nežertujete... Ne, ovšemže ne.“

Můžou vůbec právníci žertovat?

Zkušenost z vlastní rodiny – její bratr byl členem oné profese – tomu nenasvědčovala, jenže druhý

bratr, psychiatr, se jejím vtípům taky nikdy nesmál. Stejně tak sestra, ekoložka, jejíž televizní seriál byl právě prodáný do Spojených států.

Všichni sourozenci byli na rozdíl od ní nadaní a ke Grace, kterou nepovažovali za akademicky nejnadanější, byli shovívavě laskaví. Otec působil na Oxfordu jako profesor a matka pracovala jako historička. Oba byli uznávaní odborníci ve svém oboru a rovněž autoři bestsellerů. Grace si přesto nakonec svými výbornými známkami zajistila studium na stejné univerzitě, kde učil otec, což překvapilo nejen ji, nýbrž celý rodinný klan Stewartů. Na Oxford však nakonec nenastoupila, místo toho se rozhodla pro kariéru zdravotní sestry.

„Stala se z vás velmi bohatá mladá žena.“

Právníkova slova vrátila Grace do přítomnosti. „Skutečně? Určitě se mýlíte. Letím domů a zítra mi začíná týdenní dovolená, než mi začne...“ Zmlkla a trhaně se nadechla. „To prostě *nemůže* být pravda. Proč by mi Salvatore něco odkazoval? Byla jsem jen jeho ošetřovatelka. A byla jsem tu pouze několik měsíců.“

Co si lidé pomyslí?

Své obavy Grace samozřejmě neventilovala nahlas. Odpověď stejně dobře znala.

Budou si myslet jen to nejhorší. Řeknou si, že není kouře bez ohně – stejně jako kdysi.

V mysli jí vytanuly vzpomínky na událost, kterou dávno uzamkla ve schránce s nápisem *Jede se dál*, a studem jí divoce poskočilo srdce.

Jednalo se o druhé zaměstnání přes jistou pečovatelskou agenturu. Byla to velmi milá a vděčná rodina, s níž měla ty nejlepší vztahy – dokud se neztratil cenný náhrdelník spolu s vysokou částkou peněz.

Pak zbyla jen noční můra.

Grace musela z rodiny, která jí ještě před několika dny dojatě děkovala, okamžitě odejít. Byla to právě

ona, koho označili za zlodějku. A i když pravda vyšla najevo skoro ihned a dočkala se i omluvy, stejně z celé události vyšla silně otřesená.

Tohle přece není totéž!

„To je... Připadá mi to neskutečné.“

„Chápu, že to pro vás musí být šok... ale jistě příjemný?“ Muž s počínající pleší se na ni zářivě usmál.

„Ne... totiž ano... Já... sotva jsem ho znala. Prostě se mi to nezdá správné. Nemůžu to vrátit?“

„Vrátit co?“

„Všechno... Ať si to třeba vezme personál. Marta a...“

Právnick zvedl ruku, aby zastavil proud jejích úzkostných slov. „Na personál se v závěti rovněž pamatuje, a velmi štedře. Nájemníci získali právo doživotního užívání nemovitosti. Ujišťuji vás, že se na nikoho nezapomnělo. Možná byste tu informaci měla nechat chvíli odležet, a pak...“

„Ne. Byla jsem jeho ošetřovatelka. Nemůžu přece těžít z jeho smrti. Lidé si budou myslet, že jsem jen zneužila svého postavení...“

„Vůbec ne,“ uklidňoval ji právník, ale nedíval se jí přitom do očí. Grace pochopila. On si to třeba nemyšlel, ale lidská nátura prostě byla taková, že to některé jedince jistě napadne. Právnick ji chvíli pozoroval a pak, jako by se k něčemu rozhodl, řekl: „Podívejte se, pokud to vidíte takhle, je tu jistá možnost... ačkoliv vám radím, abyste se neukvapovala...“

„Jaká?“

O hodinu později Grace vešla do obrovské kuchyně. Měla nejmodernější vybavení, paradoxně umístěné na původní dlážděné podlaze. Vyznačovala se i původním kuchyňským krbem a těžkými stropními trámy. Zřejmě nikdo by o ní neřekl, že je kdovíjak útulná, ale jinak to byla nejméně formální místnost

z celého paláce, který se pyšnil tolika ložnicemi, že se ani nedaly spočítat.

Hospodyně Marta seděla u stolu ve své obvyklé bělostné blůzce a kalhotách, šitých na míru. Ve svém notebooku vyplňovala jakési tabulky a usrkávala přitom kávu. Když se ve dveřích objevila Grace, vzhlédla.

„Vím, že počítače mají práci usnadňovat, ale tohle je vážně už...“ Když spatřila Gracein výraz, zmlkla a z jejího protáhlého obličej se vytratil úsměv. „No tohle, ty jsi ale bledá,“ poznamenala. „Já vím, posledních pár dní toho na tebe bylo ažaž. Nechtěla by sis změnit let na později?“

Grace se roztržitě usmála. Když sem před deseti týdny dorazila, hospodyně byla vůči ní zpočátku poněkud podezíravá. Přece jen, anglická ošetřovatelka v italském paláci... Vypytávala se, proč agentura neposlala někoho místního se specializací na paliativní péči.

Grace se agentury zeptala na totéž, a bylo jí řečeno, že smrtelně nemocný pacient ovládá několik jazyků a že neznalost italštiny není rozhodně na překážku.

„Střídá se u něj už několik sester. Proč právě vy? Umíte snad dělat zázraky?“ zeptala se jí Marta opovrživě.

Brzy však změnila názor. Viděla, že díky novému režimu úlevy od bolesti, který zavedla Grace, se její zaměstnavatel cítí mnohem líp. Bez povšimnutí nezůstal ani fakt, že nová ošetřovatelka bez problémů navázala úzkou spolupráci se Salvatorovým osobním lékařem, kterého personál paláce zbožňoval.

Do té doby k lůžku upoutaný Salvatore se dokonce jednoho dne objevil i v kuchyni. Seděl u téhož stolu, kde nyní stála Grace, a Martě se v očích objevily slzy dojetí.

„Než jsi přišla ty, jenom tak přežíval,“ svěřila se jí

po pohřbu. „Díky tobě měl ještě příležitost si těch několik zbývajících týdnů života užít.“

Grace namítla, že jen dělala svou práci, ale Marta ji sevřela v mocném objetí.

„Nikam neletím,“ odušila Grace. Přisunula si židli a těžce na ni dosedla. „Zůstávám.“

„Opravdu?“

„Salvatore mi nechal půlku všeho.“

Marta si přitiskla dlaň na ústa a vykulila oči.

„Řekla jsem právníkovi, že to nemůžu přijmout, že to není správné, ale on...“ Oči se jí zúžily do pohrdavých štěrbin. „... jeho syn, Theo, ode mě chce tu polovinu vykoupit. Nabídl mi za ni šílenou sumu. Jenže já ty peníze nechci, Marto!“ zalkala hlasitě.

„Vždyť já vím. A nejen já. Přece tě známe, Grace. My *všichni*. Ale možná Theo chce, aby majetek zůstal v rodině?“ podotkla Marta zamyšleně.

Grace přikývla. „To jsem si myslela taky. A taky jsem právníkovi pověděla, že tu mou půlku klidně může mít, i když vypadá jako pěkný...“ Kousla se do jazyka a nejistě se usmála. Neměla právo kritizovat Salvatoreho syna. Personál paláce o něm nikdy špatně nemluvil, jak tedy mohla ona?

Měla na něj však vlastní názor, a ten nebyl právě hezký. Theo Ranieri svého umírajícího otce ani jednou nenavštívil, nepřijel dokonce ani na pohřeb.

„Neměla by ses toho vzdávat. Theo není žádný chudák.“

Grace sevřela měkká ústa. „To taky nechci. Hodlá můj podíl koupit, aby...“ Do modrých očí jí vytryskly slzy. „... aby to tady všechno mohl prodat! Nemůžu věřit, že by někdo mohl být tak... Jako by chtěl zlikvidovat všechno, co jeho otec tak miloval!“ Rty se jí zachvěly. „To přece nejde!“ Potřásla hlavou a snažila se ovládnout bouři emocí.

Hospodyně zbledla. „Bála jsem se, že k tomu dojde,“ přiznala.

„Neboj, nedovolím mu to,“ zaskřípala Grace zuby a zastrčila si za uši bledé pramínky vlasů, které jí ve spravedlivém rozhořčení spadly to obličej. „Odmítnu jeho návrh. A dokud tady budu žít, neprodá to. Nebude moct.“

Marta se zatvářila pochybovačně. Třesoucí se rukou doplnila do svého šálku další dávku kávy a nalila i Grace. „Theo dovede být velmi tvrdohlavý...“

„To já taky,“ podotkla Grace pochmurně.

„Smutné, že to došlo tak daleko,“ poznamenala Marta.

Smutné? pomyslela si Grace. Spíš krajně *odporné!* A to jsem ještě velmi mírná.

Netušila, proč se otec se synem rozkmotřili natolik, že přerušili veškerý kontakt, a i když ji to zajímalo, nikdy se na to nezeptala. Nedokázala to ani teď.

Proč svého otce tak nenáviděl?

„Třeba Salvatore tušil, co jeho syn udělá, až tu nebude, a závěť byl způsob, jak... No, ať je to jakkoliv,“ dodala a pokrčila úzkými rameny. „Když nebudu chtít, neprodá to.“ Vzala si od Marty šálek a oči jí bojovně zajiskřily. „A já nechci. Tohle místo... palác, celé panství, všichni lidé tady... To byl Salvatorův život a já nedovolím, aby to jeho syn zničil. Ani se odsud nehnu!“